

ad 4. Bestemmelsen giver Tanken i Straffelovens § 56 en videre Anvendelse.

ad 5. Denne Bestemmelse, der sammenfatter Udkastets Rubra 6 og 7, for hvilke efter Ministeriets Formening de samme Regler bør være gældende, omfatter Forhold, der til Dels falder ind under Straffelovens § 60. I Modsætning til denne hjemler Forslaget Adgang ikke blot til Strafnedsettelse, men ogsaa til Straffrihed, jfr. Stk. 2. Bestemmelsen, der supplerer Reglen i § 24 om Tilbagetræden fra Forsøg, tilsigter iøvrigt særlig at bøde paa de Anomalier, der efter den gældende Ret kan fremkomme ved, at frivillig Tilbagetræden fra fuldbyrdet Forsøg, naar Fuldbyrdelsen afværges, ubetinget medfører Straffrihed, medens et ganske tilsvarende Forhold ved de saakaldte Faredeklarer, hvor den fuldbyrdede Forbrydelse bestaar i Fremkaldelsen af en bestemt Fare, eller ved Forbrydelser, hvor Fuldbyrdelsesmomentet er rykket frem, jfr. f. Eks. Lovforslagets §§ 168 og 177, Stk. 1, kun kan hjemle en endog stærkt begrænset Strafnedsettelse.

ad 6. Denne Bestemmelse svarer til Straffelovens § 60, sidste Punktum. Der er her — i Modsætning til Straffeloven og til Kommissionens Udkast — ikke blot givet Adgang til Strafnedsettelse, men tillige til fuldstændig Straffrihed.

Ved Affattelsen af Stk. 2 har man præciseret, at fuldstændigt Bortfald af Straffen kun kan finde Sted i særlige Tilfælde.

§ 89 (U. § 87) giver en mere *almindelig Adgang til Strafnedsettelse*, eventuelt Straffrihed i Tilfælde af særlig ringe Strafsværighed.

En saadan Bestemmelse findes ikke i nugældende dansk Ret. Bestemmelsen finder Anvendelse paa alle Lovovertrædelser og gør det muligt for Domstolene, naar de i det enkelte Tilfælde skønner, at det til Paadømmelse foreliggende Forhold vel formelt rammes af den almindelige om Lovovertrædelsen handlende Paragraf, medens man i Realiteten efter samtlige foreliggende Omstændigheder i Virkeligheden har med et ekstraordinært Tilfælde at gøre, hvor Lovens Bestemmelser, der umulig kan være affattede med Hensyntagen til alle Livets forskellige Forhold, ikke passer. Overfor Betænelighederne ved en saadan til ubestemte Betingelser knyttet Nedsættelsesret for Domstolene, hvorved Lovens nøje afvejede Strafferammer kan gøres illusoriske, kan anføres, at en saadan Bestemmelse i Virkeligheden er et Værn mod altfor stor Vidde af de normale Strafferammer og saa-

ledes bliver et Værn mod en altfor lem-fældig Praksis samtidig med, at den tilfredsstiller den almindelige Følelse, der vilde rejse sig imod en streng Straf under de ekstraordinære Forhold, som her forudsættes. Hertil kommer endelig, at Bestemmelsen vil sætte Domstolene i Stand til at tage Hensyn til alle paa Paadømmelsestiden foreliggende formildende Omstændigheder, der bør have Indflydelse paa Strafvurderingen og derved anviser Benaadningsmyndigheden det Omraade, hvor den naturlig hører hjemme, nemlig som Hovedregel, hvor Forhold, der indtræder efter Domfældelsen, paakalder dens Hjælp.

Man har dog — hvad Kommissionen ogsaa har været inde paa men opgivet — taget det Forbehold, at sjælelig Uligevægtighed, der hidrører fra selvforskyldt Beruselse, ikke kan begrunde Strafnedsettelse.

En speciel Udformning af den Tanke, der har fundet sit almindelige Udtryk i § 89, findes i Lovforslagets § 239 om Barnemord, jfr. endvidere § 287 om undtaget Tyveri m. v.

Til §§ 90 og 91. (U. §§ 88 og 89, jfr. Mot. Sp. 191—92).

Disse Paragraffer handler om visse *Surrogater for Straffen* eller Dele af samme.

Reglerne i § 90 om, at *udstaaet Varetægtsfængsel* under visse Betingelser helt eller delvis træder i Stedet for Straf, betyder en betydelig Udvidelse af Reglen i Straffelovens § 58 og hviler paa et andet Princip. Medens § 58 betegner det uforskyldte Varetægtsfængsel som en formildende Omstændighed ved Straffens Fastsættelse, bestemmer Forslagets § 90, at det ubetinget skal komme i Betragtning saaledes, at Strafskylden vel er upaavirket, men at en forholdsmaæssig Del af den ferskyldte Straf eller hele denne skal anses som afsonet ved Udstaaelsen af det uforskyldte Varetægtsfængsel.

Dette skal have Udtryk i Dommen, som derfor, i Modsætning til, hvad der nu er Tilfældet efter Straffelovens § 58, bør lyde paa den ferskyldte Straf, men med Tilføje, at en vis Del af Straffen eller efter Omstændighederne hele denne skal anses som udstaaet. Ved Bedømmelsen af, hvor stor en Del af Straffen, der skal anses for udstaaet ved Varetægtsfængslet, vil der ikke være at anlægge nogen matematisk Beregning, men Afslaget bliver at fastsætte efter et Skøn over samtlige Omstændigheder, der kommer i Betragtning derunder den paagældendes Forhold under Sagen og Arten af den ferskyldte Straf.